ſuur warrandus tulleb, ütles naene mitto kord. Kuhho pannen tedda, kui ma rikkas ja ſuur ollen? eks häbbi tappa mind temma pärraſt ärra? Teine moor, ſedda ikka kuuldes, ütles ſiis ükskord: ehk wottad minno pärraſt ka häbbeneda! — Miks ma ſinnuſt häbbenen, kostis teine, egga meie olle kokkolaulatud. — Woi kas meie ſõbrus ſiis peaks lopma? küsſis teine jälle. Pilla! kostis meie moor, kui ma rikkas ollen, ſiis muidogi meie ennam kokko ei ſünni — agga ikka ſo järrele tahhan kuulda? Eks ſa woi ka mind enneſega ſureks tõsta? ütles teine ſiis — agga ſe ſanna peäle wanna moor loi naeratama, ja ſedda tundis teine ni kurjaste, et ta ſelle wihhaga keigile ſedda rahha-augo luggu ja wanna mori ühkuſt räkis. Läks ka wanna moor ikka uhkemaks, ſedda liggemale ta Jani õhto pole ſai. Seſt kõrkus olli norelt jo temma ninna ſelga aiand.

Agga wimaks tulli ſe kallis õhto. Wanna moor kõrwetas ennaſt weel õiete — taples wanna mehhega, ja wiskas keik ſandimad rided ahjo — parremad piddi ta müma, et needki alwad nüüd temmale ollid; ſeſt: waeſtele ma teggin kül jo head, arwas ta. Ning ſiis läks ta wasto õõd rahha augo kallale. Kaewas ſeäl ello poleſt nenda, et ta mitte ei näinud et keik küllа rahwas temma ümber jo ſeiſis — kaewas ſenni kui üks wanna, kanega ämber kätte tulli. Sedda ta kangutas ſure waewaga wälja. Seſt, kui kegi tahtis aidata, lürtas ta temma abbi ärra, kartes, et ſiis temmaga piddi jaggama. Ja kui ämber wäljas olli, püdis ta ſedda ärrakanda. Agga ſe olli wägga raske. Sepärraſt tahtſid keik nähhä mis ſeäl ſees peaks ollema — wäggiſe peäle tungides — ja teine ikka wasto kiſſendades: ſe on minno! ſe on minno! — Sinnole ſe ka jääb! hüdis Jürri ſe ſure kiwwi peält, agga näita meile kui rikkas ſa olled, ſeſt muido ommeti õõldakſe, ſind middagi ollewa leidnud. — Teggid ſiis ſedda lahti ja leidſid ſedda äretaſſa munna-kiwwidega täis, ja kiwwade al ühte puuſt labba wudrali, ja ſelle ſees üks ſuur pabber, mis peäle, trükkitud wiſil, kirjotud ſeiſis: kes teiſele auko kaewab, langeb iſſe ſiſſe.

Agga ei ükski teädnud, mis need ſannad piddid tähhendama. Sepärraſt ütles Jürri: ei need ſannad moiſta ükski: teine kui wanna moor iſſe — kül teine kord ſelletarn temmale keik ärra. Ehk nüüd maksab mees, ſeſt nüüd kannab mees wilja ſiſſe.

Nenda touſeb Wagga üllekohtlikko läbbi, ja üllekohtune langeb iſeenneſe läbbi.

Ehk monni arwab: kuida ſe wanna moor ni rummal wois olla, ſedda keik uskuda? — Agga minna küſſin wasto: kuida ommeti need, kes patto tehhes,